A TÖRVÉNYSZÉK ÍTÉLETE (negyedik tanács)

2012. március 21.*

„Közösségi védjegy — Törlési eljárás — Az FS közösségi ábrás védjegy — A bejelentő rosszhiszeműsége — A 40/94/EK rendelet 51. cikke (1) bekezdésének b) pontja (jelenleg a 207/2009/EK rendelet 52. cikke (1) bekezdésének b) pontja)”

A T-227/09. sz. ügyben,

a **Feng Shen Technology Co. Ltd** (székhelye: Guieshan Township [Tajvan], képviselik: P. Rath és W. Festl-Wietek ügyvédek)

felperesnek

a **Belső Piaci Harmonizációs Hivatal (védjegyek és formatervezési minták) (OHIM)** (képviseli: A. Folliard-Monguiral, meghatalmazotti minőségben)

alperes ellen,

a másik fél az OHIM fellebbezési tanácsa előtti eljárásban, beavatkozó a Törvényszék előtti eljárásban:

Jarosław Majtczak (lakóhelye: Łódź [Lengyelország], képviselik kezdetben: J. Wyrwas, később: J. Radłowski ügyvédek),

az OHIM negyedik fellebbezési tanácsának a Feng Shen Technology Co. Ltd és Jarosław Majtczak közötti törlési eljárással kapcsolatban 2009. április 1-jén hozott határozata (R 529/2008-4. sz. ügy) ellen benyújtott keresete tárgyában,

A TÖRVÉNYSZÉK (negyedik tanács),

tagjai: I. Pelikánová elnök, K. Jürimäe és M. van der Woude (előadó) bírák,

hivatalvezető: S. Spyropoulos tanácsos,

tekintettel a Törvényszék Hivatalához 2009. június 10-én benyújtott keresetlevélre,

tekintettel az OHIM-nak a Törvényszék Hivatalához 2009. november 24-én benyújtott válaszbeadványára,

tekintettel a beavatkozónak a Törvényszék Hivatalához 2009. november 28-án benyújtott válaszbeadványára,

tekintettel a Törvényszék Hivatalához 2010. április 1-jén benyújtott válaszra,

tekintettel a Törvényszék Hivatalához 2010. június 29-én benyújtott viszonválaszra,

a 2011. október 18-i tárgyalást követően,

* Az eljárás nyelve: angol.

meghozta a következő

Ítéletet

A jogvita előzményei

1 A felperes, a Feng Shen Technology Co. Ltd, egy tajvani cég, amely különféle árucikkeket, többek között cipzárakat gyárt és forgalmaz. Ez a cég a jogosultja több olyan a tajvani védjegynek, amelyeket különösen a védjegyekkel ellátható termékek és szolgáltatások nemzetközi osztályozására vonatkozó, 1957. június 15-én kötött, felülvizsgált és módosított Nizzai Megállapodás szerinti 26. osztályba tartozó áruk tekintetében lajstromoztak, „Cipzárak” árujegyzék-leírással, és amelyek az alábbi ábrás megjelölésből állnak:

2 2000-ben a felperes kereskedelmi kapcsolatot létesített a beavatkozóval, Jarosław Majtczakkal, aki „P H U Berotex” név alatt folytatott kereskedelmi tevékenységet Lengyelországban.

3 A felperessel való elektronikus levélváltások keretében a beavatkozó a felperes cipzárakat ábrázoló katalógusára hivatkozott. A felperes által a beavatkozóval fennálló kereskedelmi kapcsolat során kiállított számlákon az ® szimbólummal ellátott, korábbi tajvani védjegyek szerepeltek.

4 A felperes és a beavatkozó közötti kereskedelmi kapcsolat 2005 januárjában szakadt meg.

5 A felperes Lengyelország tekintetében egy másik forgalmazóhoz fordult, nevezetesen a 2004-ben alapított Pik Foison sp. z o.o. nevű céghez.

6 2005. június 7-én a beavatkozó a közösségi védjegyről szóló, 1993. december 20-i 40/94/EK módosított tanácsi rendelet (HL 1994. L 11., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 17. fejezet, 1. kötet, 146. o.) (később helyébe lépett a közösségi védjegyről szóló, 2009. február 26-i 207/2009/EK tanácsi rendelet [HL L 78., 1. o.]) alapján közösségi védjegy-bejelentési kérelmet terjesztett elő a Belső Piaci Harmonizációs Hivatalnál (védjegyek és formatervezési minták) (OHIM).

7 A lajstromoztatni kért védjegy – amelyet 2006. május 15-én 4431391. számon lajstromoztak – a Nizzai Megállapodás szerinti 26. osztályba tartozó árukra vonatkozott, „Cipzárak” árujegyzék-leírással, és az alábbi ábrás megjelölésnek felelt meg:

8 2006. szeptember 29-én és 2006. október 2-án a lengyel vámhatóságok a beavatkozó kérelmére lefoglaltak néhány, a korábbi tajvani védjegyekkel jelölt cipzárakat tartalmazó szállítmányt a Pik Foisonnál.

9 2006. október 17-én a felperes a 40/94 rendelet 51. cikke (1) bekezdésének b) pontja (jelenleg a 207/2009 rendelet 52. cikke (1) bekezdésének b) pontja) alapján kérelmet terjesztett elő a 4431391. számon lajstromozott védjegy törlése iránt azzal az indokkal, hogy a beavatkozó a védjegyet rosszhiszeműen jelentette be lajstromozásra. A felperes többek között arra hivatkozott, hogy a beavatkozónak tudomása volt arról, hogy a felperes a nagy „F” és nagy „S” betűkből álló megjelölést használja az Európai Unióban védjegyként cipzárak tekintetében, és hogy a megtámadott védjegy bejelentését azért nyújtotta be, hogy megakadályozza e használatot.

10 2008. január 24-én a törlési osztály a törlés iránti kérelmet elutasító határozatot hozott.

11 2008. március 25-én a felperes fellebbezést nyújtott be az OHIM-nál a törlési osztály határozatával szemben.

12 2009. április 1-jei határozatával (a továbbiakban: megtámadott határozat) az OHIM negyedik fellebbezési tanácsa elutasította a fellebbezést. A fellebbezési tanács először is kiemelte, hogy a rosszhiszeműségnek nincs jogszabály szerinti fogalommeghatározása, és hogy általában véve itt egy tisztességes kereskedelmi gyakorlattal ellentétes magatartásról van szó.

13 A fellebbezési tanács ezt követően azt állapította meg, hogy a bejelentő akkor jár el rosszhiszeműen, ha úgy jelenti be a védjegyet, hogy – a harmadik féllel fennálló közvetlen kapcsolatai révén – tudomása van arról, hogy az az Unió területén kívül jóhiszeműen és teljesen jogszerűen használ valamely azonos védjegyet hasonló áruk vagy szolgáltatások tekintetében. A fellebbezési tanács e tekintetben pontosította, hogy az ilyen rosszhiszeműség fennállására vonatkozó bizonyítás azt a felet terheli, aki a közösségi védjegy törlését kérelmezi.

14 A fellebbezési tanács úgy ítélte meg, hogy a felperes a jelen esetben nem szolgáltatott bizonyítékot e rosszhiszeműségre. E tekintetben az alább ismertetett hat érvet fejtette ki.

15 Először is álláspontja szerint a korábbi tajvani védjegyek és a megtámadott védjegy vizuális szempontból nem hasonlók, és a felperes nem bizonyította azt, hogy ő a korábbi tajvani védjegyeket a megtámadott védjegy bejelentési időpontját megelőzően használta (a megtámadott határozat 16. pontja).

16 Másodszor a felperes csupán cipzárakat gyártott a beavatkozó részére, az utóbbi által támasztott követelményeknek megfelelően (a megtámadott határozat 18. pontja).

17 Harmadszor a beavatkozó a megtámadott védjegynek megfelelő megjelöléssel jelölt cipzárak értékesítését 2000-ben kezdte meg Lengyelországban, azokon az akkor már Lengyelországban közösségi védjegyként oltalom alatt álló megjelölést helyezve el (a megtámadott határozat 19. és 22. pontja).

18 Negyedszer a felperes nem bizonyította azt, hogy ő az Unióban 2000 és 2005 között maga is próbált cipzárakat értékesíteni (a megtámadott határozat 20. pontja).

19 Ötödször a felperes a megtámadott védjegy bejelentését megelőzően nem mutatott érdeklődést az „FS” nagybetűk összetételéből álló megjelölésnek az Unióban való oltalomban részesítése iránt (a megtámadott határozat 22. pontja).

20 Hatodszor a beavatkozónak a jogszabályok szerint nem volt kötelessége előzetesen tájékoztatni a felperest arról a szándékáról, hogy a megtámadott védjegyet lajstromoztatni akarja (a megtámadott határozat 22. pontja).

21 Ezen érvek alapján a fellebbezési tanács a megtámadott határozat 24. pontjában arra a következtetésre jutott, hogy a beavatkozó nem járt el rosszhiszeműen a védjegy bejelentésekor.

Az eljárás és a felek kereseti kérelmei

22 A felperes azt kéri, hogy a Törvényszék:

– helyezze hatályon kívül a megtámadott határozatot;

– állapítsa meg a megtámadott védjegy érvénytelenségét;

– az OHIM-ot kötelezze a költségek viselésére.

23 Az OHIM és a beavatkozó lényegében azt kérik, hogy a Törvényszék:

– utasítsa el a keresetet;

– a felperest kötelezze a költségek viselésére.

A jogkérdésről

Az elsőként a Törvényszék előtt hivatkozott iratokról

24 A tárgyaláson az OHIM vitatta az elsőként a Törvényszék előtt hivatkozott bizonyítékok elfogadhatóságát, nevezetesen azon iratokét, amelyek nem szerepeltek az OHIM ügyiratai között, és amelyeket a felperes és a beavatkozó a válaszhoz és a viszonválaszhoz mellékelt, kivéve a Törvényszék által feltett kérdésre válaszként benyújtott iratokét.

25 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a Törvényszékhez a 40/94 rendelet 63. cikke (jelenleg a 207/2009 rendelet 65. cikke) alapján benyújtott kereset a fellebbezési tanács határozatai jogszerűségének vizsgálatára irányul, továbbá arra, hogy a törléssel kapcsolatos jogvitában a megtámadott jogi aktus jogszerűségét az annak meghozatalakor fennálló ténybeli és jogi elemek alapján kell vizsgálni. Így tehát az állandó ítélkezési gyakorlat szerint a Törvényszéknek nem az a feladata, hogy újból megvizsgálja a tényállást azoknak a bizonyítékoknak a fényében, amelyekre első alkalommal előtte hivatkoztak. Ugyanis ezeknek a bizonyítékoknak az elfogadása az eljárási szabályzat 135. cikkének 4. §-ába ütközne, amely szerint a felek beadványai nem változtathatják meg a fellebbezési tanács előtti eljárás tárgyát (lásd a Törvényszék T-162/08. sz., Frag Comercio Internacional kontra OHIM – Tinkerbell Modas [GREEN by missako] ügyben 2009. november 11-én hozott ítéletének [az EBHT-ban nem tették közzé] 17. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

26 Ebből következik, hogy a felperes és a beavatkozó által első alkalommal a Törvényszék előtt – a válasz és a viszonválasz mellékleteként – ismertetett iratok nem vehetők figyelembe, és azok vizsgálatát ki kell zárni.

A megtámadott határozat hatályon kívül helyezése iránti kérelemről

27 A felperes egyetlen – a 40/94 rendelet 51. cikke (1) bekezdése b) pontjának megsértésére alapított – jogalapra hivatkozik.

28 A felperes szerint a fent említett rendelkezés értelmében vett rosszhiszeműség esete áll fenn akkor, amikor a védjegy bejelentője a védjegy lajstromoztatása révén szeretné „rátenni a kezét” egy olyan harmadik fél védjegyére, akivel szerződéses vagy szerződéskötést megelőző kapcsolatban állt. A felperes előadja, hogy a beavatkozó magatartása egészében véve ebben az értelemben rosszhiszeműnek minősül. Hangsúlyozza többek között, hogy ő a korábbi tajvani védjegyeket az Európai Unióban 2000 óta használta, és a beavatkozónak erről a használatról tudomása volt.

29 Az OHIM úgy véli, hogy nem bizonyított, hogy a megtámadott védjegy lajstromoztatásának az lett volna az egyedüli célja, hogy megakadályozza azt, hogy a felperes a korábbi tajvani védjeggyel jelölt árukat tudjon importálni az Unióba. A beavatkozó ugyanis ténylegesen használta a megtámadott védjegyet saját árui kereskedelmi származásának jelölésére.

30 A beavatkozó vitatja, hogy tudomása lett volna a cipzárakra vonatkozó korábbi tajvani védjegyekről. Azt állítja, hogy a felperes az általa meghatározott követelményeknek megfelelően gyártotta le a cipzárakat. Hozzáteszi, hogy a megtámadott védjegyet 1999 decemberében terveztette meg, és 2000 óta tovább fejlesztette a lengyel piacon.

31 Mindenekelőtt emlékeztetni kell arra, hogy a közösségi védjegyrendszer azon az elven alapul, hogy a 40/94 rendelet 8. cikkének (2) bekezdésében (jelenleg a 207/2009 rendelet 8. cikkének (2) bekezdésében) írt kizárólagos jog a legelső bejelentőt illeti meg. Ezen elv értelmében valamely védjegy csak akkor lajstromozható közösségi védjegyként, ha annak valamely korábbi védjegy – legyen az akár közösségi védjegy, akár valamely tagállamban vagy a Benelux védjegyhivatalnál lajstromozott védjegy, vagy valamely nemzetközi lajstromozás tárgyát képező olyan védjegy, amelynek oltalma kiterjed valamely tagállamra vagy az Unió egészére – nem képezi akadályát. Ezzel szemben önmagában az a tény, hogy valamely harmadik fél egy lajstromozatlan védjegyet használ, nem képezi akadályát annak, hogy az azzal azonos vagy ahhoz hasonló védjegyet azonos vagy hasonló áruk vagy szolgáltatások tekintetében közösségi védjegyként lajstromozzák. Ugyanez a megállapítás igaz főszabály szerint a valamely harmadik fél által az Unió területén kívül lajstromozott védjegy használatára is.

32 E szabályt árnyalja többek között a 40/94 rendelet 51. cikke (1) bekezdésének b) pontja, amelynek értelmében a közösségi védjegyet az OHIM-hoz benyújtott kérelem vagy a védjegybitorlási perben előterjesztett viszontkereset alapján törölni kell, ha a megjelölést rosszhiszeműen jelentették be lajstromozásra. A törlési kérelmét erre az indokra alapító félnek kell bizonyítania azoknak a körülményeknek a fennállását, amelyek alapján megállapítható, hogy a közösségi védjegy jogosultja rosszhiszeműen jelentette be lajstromozásra a védjegyet.

33 A C-529/07. sz., Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli ügyben 2009. június 11-én hozott ítéletében (EBHT 2009., I-4893. o.; a továbbiakban: Lindt Goldhase ügyben hozott ítélet) a Bíróság több dolgot is pontosított azzal kapcsolatban, hogy miként kell értelmezni a 40/94 rendelet 51. cikke (1) bekezdésének b) pontjában foglalt rosszhiszeműség fogalmát. Így az említett ítélet 53. pontjában a Bíróság kiemelte, hogy a bejelentőnek az e rendelkezés értelmében vett rosszhiszeműségét átfogóan kell értékelni, az ügy valamennyi tényezőjét, többek között a következőket figyelembe véve:

– azt a körülményt, hogy a bejelentő tudja vagy tudnia kell, hogy valamely harmadik fél legalább egy tagállamban azonos vagy hasonló megjelölést használ a lajstromoztatni kért megjelöléssel azonos vagy ahhoz a megtévesztésig hasonló termék vonatkozásában;

– a bejelentő azon szándékát, hogy az említett harmadik felet megakadályozza e megjelölés további használatában, valamint

– a harmadik fél megjelölése és a lajstromoztatni kért megjelölés által élvezett jogi védelem szintjét.

34 A Bíróság a fenti 33. pontban hivatkozott Lindt Goldhase ügyben hozott ítélet 44. pontjában arra is rámutatott, hogy a valamely termék forgalmazásának megakadályozására irányuló szándék bizonyos körülmények között a bejelentő rosszhiszeműségének jellemzője lehet. Ez az eset különösen akkor, ha utólag kiderül, hogy a bejelentő a használat szándéka nélkül, kizárólag annak érdekében kérte valamely megjelölés közösségi védjegyként történő lajstromozását, hogy valamely harmadik felet a piacra lépésben megakadályozzon.

35 Ezzel szemben a fenti 33. pontban hivatkozott Lindt Goldhase ügyben hozott ítéletből (48. és 49. pontjából) az következik, hogy a bejelentő jogszerű célt is követhet, amikor az ellen akar védekezni, hogy valamely olyan harmadik fél, aki nemrég lépett a piacra, a bejelentő megjelölésének hírnevéből próbáljon meg hasznot húzni.

36 Márpedig, ha ez így van, akkor a fenti 33. pontban hivatkozott Lindt Goldhase ügyben hozott ítéletben szereplő megfogalmazásból az következik, hogy a fent felsorolt tényezők csupán példaértékűek azon elemek összességét illetően, amelyek figyelembe vehetők a védjegybejelentőnek a védjegybejelentés benyújtásakor fennálló esetleges rosszhiszeműségének megítélésénél.

37 Jelen esetben a fellebbezési tanács a fenti 14. pontban kifejtett hat érvre támaszkodott annak megállapításakor, hogy nem állt fenn rosszhiszeműség a beavatkozó részéről. Ezeket az érveket tehát a felperes által hivatkozott érvekre való figyelemmel kell megvizsgálni.

38 Így, először is a megtámadott határozat 16. pontjában szereplő azon megállapítás, miszerint a megtámadott védjegy egyértelműen eltér a korábbi tajvani védjegyektől, csupán a két védjegy grafikai elemeinek gyors vizuális összevetéséből ered.

39 Márpedig az állandó ítélkezési gyakorlat szerint két megjelölés azonosságát vagy hasonlóságát, amelyre a fenti 33. pontban hivatkozott Lindt Goldhase ügyben hozott ítélet (53. pontja) is hivatkozik, a köztük fennálló vizuális, hangzásbeli és fogalmi hasonlóság szempontjából kell vizsgálni. E vizsgálatnak egyébként a szóban forgó védjegyek által keltett összbenyomáson kell alapulnia, különös figyelemmel azok megkülönböztető és domináns elemeire (lásd a Bíróság C-334/05. P. sz., OHIM kontra Shaker ügyben 2007. június 12-én hozott ítéletének [EBHT 2007., I-4529. o.] 35. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

40 E körülményekre tekintettel a fellebbezési tanács hibát vétett, amikor valamennyi releváns elem átfogó vizsgálata nélkül, különösen a két védjegy közötti hangzásbeli és fogalmi hasonlóság vizsgálata nélkül azt állapította meg, hogy nem áll fenn azonosság vagy hasonlóság a megtámadott védjegy és a korábbi tajvani védjegyek között. Jelen esetben, amint azt a felperes is állítja, e vizsgálatra annál is inkább szükség lett volna, mivel a korábbi tajvani védjegyekkel jelölt áruknak a megtámadott védjegy bejelentőjének kérelmére a lengyel hatóságok által történt lefoglalása is arra utal, hogy e két védjegy valójában az összetéveszthetőségig hasonló volt.

41 Másodszor a felperes vitatja a fellebbezési tanács által a megtámadott határozat 18. pontjában tett azon megállapítást, hogy ő csupán a cipzáraknak a beavatkozó utasításainak megfelelő legyártását végezte volna el. Azt állítja, hogy ő olyan, a korábbi tajvani védjegyekkel ellátott cipzárakat szállított a beavatkozónak, amelyek kereskedelmi katalógusában így szerepeltek.

42 E tekintetben meg kell állapítani, hogy a felperes által a keresetéhez mellékelt kereskedelmi katalógus valóban a korábbi tajvani védjegyekkel ellátott cipzárakat tartalmaz, és egy 2000. december 19-én kelt levélben a beavatkozó a felperes egyik katalógusára hivatkozott a cipzárak megrendelésekor.

43 E körülményekre tekintettel a Törvényszék kérte a beavatkozót, hogy mutassa be az összes olyan iratot, amelynek alapján megállapítható, hogy ő közölte a felperessel azokat a követelményeket, amelyek alapján a cipzárakat legyártották. A beavatkozó erre a kérésre néhány számla benyújtásával és az ügyiratokra való hivatkozással válaszolt. Márpedig ezen iratok nem tartalmaznak műszaki vagy kereskedelmi kikötéseket. Különösen nem tartalmaznak olyan elemet, amely arra utalna, hogy a beavatkozó kérte volna a felperest a megtámadott védjegy cipzárakra történő felhelyezésére.

44 Ennélfogva azt a következtetést kell levonni, hogy a fellebbezési tanács azon megállapítását, miszerint a felperes a beavatkozó utasításainak megfelelően gyártotta le a cipzárakat, az ügyiratok nem támasztják alá.

45 Harmadszor a megtámadott határozat 19. és 22. pontja szerint a beavatkozó 2000-ben kezdte meg a megtámadott védjeggyel azonos megjelöléssel ellátott cipzárak értékesítését Lengyelországban. Így tehát ezt a védjegyet a beavatkozó tette ismertté az Unióban.

46 Ugyanakkor, miként azt a felperes is állítja, az ügyiratok egyike alapján sem lehet arra következtetni, hogy a beavatkozó a megtámadott védjegyet – akár a védjegybejelentés időpontját megelőzően, akár azt követően – ténylegesen az áruin való feltüntetés céljából használta volna. A tárgyaláson az OHIM pontosította, hogy a megtámadott határozat 19. pontjában szereplő állítás a megtámadott védjegy használatát illetően csupán a beavatkozó állításain, és nem objektív ténymegállapításokon alapult.

47 Ennélfogva a fellebbezési tanácsnak a megtámadott védjegy tényleges használatára vonatkozó megállapítását, amelynek megalapozottságát a felperes vitatta, és amely a beavatkozó szándékának értékelése szempontjából releváns (lásd a fenti 34. és 35. pontot), az ügyiratok nem támasztják alá.

48 Negyedszer a felperes arra hivatkozik, hogy ellentétben a megtámadott határozat 20. pontjában megállapítottakkal, ő Lengyelországban 2000 és 2005 között értékesített cipzárakat. E tekintetben a Törvényszék megállapítja, hogy egyrészt a felperes ezen állítását támasztják alá az általa az ügyiratokhoz mellékelt bizonyítékok, másrészt, hogy azt a beavatkozó is megerősíti, aki a Törvényszék által írásban feltett kérdésre adott válaszában pontosította, hogy azért döntött úgy, hogy véget vet a felperessel fennálló kereskedelmi kapcsolatainak, mert az a lengyel piacon konkurenciát teremtett neki a Pik Foison megbízásával. Ebben az összefüggésben a Törvényszék előtti tárgyaláson bebizonyosodott, hogy a felperes 2004-ben több szállítmánnyi, a korábbi tajvani védjegyekkel ellátott cipzárat adott el a Pik Foison részére.

49 Ebből következik, hogy a fellebbezési tanács arra vonatkozó megállapításának, hogy a felperes 2000 és 2005 között az Unióban nem értékesített cipzárakat, az ügyiratok ellentmondanak. Márpedig e megállapítás a felperes és a beavatkozó Unión belül tett kereskedelmi erőfeszítéseinek, és ennélfogva ez utóbbi szándékának értékelését illetően igencsak releváns.

50 Tekintettel az előbbiekre, azt kell megállapítani, hogy a fellebbezési tanács által elfogadott hat érv közül négy nem a releváns tényezők egészének elemzésén alapul, miként azt a fenti 33. pontban hivatkozott Lindt Goldhase ügyben hozott ítélet (53. pontja) megköveteli, és azokat nem támasztják alá az ügyiratok sem, illetve azok pontatlan ténymegállapításokon alapulnak.

51 A másik két érvet illetően azt kell megállapítani, hogy azok önmagukban nem elegendőek annak meghatározásához, hogy a beavatkozó rosszhiszeműen járt-e el közösségi védjegybejelentésének benyújtásakor. Ugyanis az a körülmény, hogy a felperes nem mutatott érdeklődést a korábbi tajvani védjegyek Unióban való oltalomban részesítése iránt, valamint az a tény, hogy a beavatkozónak a jogszabályok szerint nem volt kötelessége előzetesen tájékoztatni a felperest közösségi védjegybejelentéséről, nem teszi lehetővé a beavatkozónak az említett védjegybejelentés benyújtásakor fennálló szándékának megállapítását.

52 A fellebbezési tanács így jogszerűen nem állapíthatta volna meg azt, hogy a beavatkozó nem volt rosszhiszemű, és ezen érvek alapján nem utasíthatta volna el a felperes által előterjesztett törlés iránti kérelmet.

53 Ennélfogva a jogalapot el kell fogadni, és a megtámadott határozatot hatályon kívül kell helyezni.

A megtámadott védjegy törlése iránti kérelemről

54 Elöljáróban megjegyzendő, hogy azon kérelmével, hogy a Törvényszék állapítsa meg a megtámadott védjegy érvénytelenségét, a felperes valójában a 207/2009 rendelet 65. cikkének (3) bekezdése értelmében vett megváltoztatás iránti kérelmet fogalmazott meg, amely arra irányult, hogy a

Törvényszék hozza meg azt a határozatot, amelyet a fellebbezési tanácsnak kellett volna meghoznia (lásd ebben az értelemben a Törvényszék T-190/04. sz., Freixenet kontra OHIM [fehérre csiszolt üveg formája] ügyben 2006. október 4-én hozott ítéletének [az EBHT-ban nem tették közzé] 16. és 17. pontját). Ebből következően, az OHIM állításával ellentétben, e kérelem elfogadható.

55 Ugyanakkor emlékeztetni kell arra, hogy a Törvényszék számára biztosított megváltoztatásra vonatkozó hatáskör nem ruházza őt fel azzal a jogkörrel, hogy a fellebbezési tanács értékelését a saját értékelésével váltsa fel, és főleg nem azzal, hogy olyan értékelést fogalmazzon meg, amellyel kapcsolatban az említett fellebbezési tanács még nem foglalt állást. Következésképpen a megváltoztatásra vonatkozó hatáskör gyakorlásának főszabály szerint azokra az esetekre kell korlátozódnia, amikor a Törvényszék, miután felülvizsgálta a fellebbezési tanács által megfogalmazott értékelést, a már bizonyított ténybeli és jogi elemek alapján meg tudja állapítani, hogy a fellebbezési tanácsnak milyen határozatot kellett volna hoznia (a Bíróság C-263/09. P. sz., Edwin kontra OHIM ügyben 2011. július 5-én hozott ítéletének [EBHT 2011., I-5853. o.] 72. pontja).

56 Jelen esetben a megtámadott határozatban rögzített elemek nem teszik lehetővé annak megállapítását, hogy a fellebbezési tanácsnak milyen határozatot kellett volna hoznia. Ugyanis, bár ezen elemek nem támasztják alá azt a megállapítást, miszerint a beavatkozó nem volt rosszhiszemű, miként az a törlés iránti kérelem vizsgálata keretében megállapításra került, ugyanakkor önmagukban az ezzel ellentétes megállapítást sem támasztják alá.

57 E körülményekre tekintettel a felperes által előterjesztett és arra irányuló megváltoztatás iránti kérelmet, hogy a Törvényszék állapítsa meg a megtámadott védjegy érvénytelenségét, el kell utasítani.

A költségekről

58 Az eljárási szabályzat 87. cikkének 2. §-a alapján a Törvényszék a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. Mivel az OHIM pervesztes lett, a felperes kérelmének megfelelően őt kell kötelezni a költségek viselésére.

59 Az eljárási szabályzat 87. cikke 4. §-ának harmadik bekezdése alapján a Törvényszék úgy rendelkezhet, hogy a beavatkozó fél maga viseli saját költségeit. A jelen ügyben a beavatkozó maga viseli saját költségeit.

A fenti indokok alapján

A TÖRVÉNYSZÉK (negyedik tanács)

a következőképpen határozott:

1) A Törvényszék a Belső Piaci Harmonizációs Hivatal (védjegyek és formatervezési minták) (OHIM) negyedik fellebbezési tanácsának 2009. április 1-jén hozott határozatát (R 529/2008-4. sz. ügy) hatályon kívül helyezi.

2) Az OHIM viseli, saját költségein kívül, a Feng Shen Technology Co. Ltd. részéről felmerült költségeket.

3) Jarosław Majtczak maga viseli saját költségeit.

Pelikánová Jürimäe Van der Woude

Kihirdetve Luxembourgban, a 2012. március 21-i nyilvános ülésen.

Aláírások